

▲ Anke Slooff. „Schepen hebben hetzelfde als bomen en paarden. Iets oers.” Foto Peter Wassing

▲ Hollandia voor Visserbrug - 2014.

Anke Slooff

Anke Slooff werd in 1957 geboren in Utrecht. Begon aanvankelijk aan de opleiding tot docent drama, maar vond die te theoretisch. Had tal van baanjes voor ze op haar zestiende begon aan Academie Minerva waar ze in 1989 afstudeerde in schilderen en grafiek. Verkocht haar eerste stadsgezichten aan café Havenzicht en café De Sleutel en andere buurtgenoten. Hierna deden hangen haar zeefdrukken over de hele wereld. „Omdat ze betaalbaar zijn”, denkt Slooff, en omdat ze een herinnering aan Groningen zijn.” Slooff werkt ook in opdracht. Haar werk is te zien aan boord van het schip M.S. Tarakan in de Noorderhaven.

INTERVIEW ANKE SLOOFF

De kleurrijke Groninger stadsgezichten van Anke Slooff hangen in talloze huiskamers in binnen- en buitenland. Morgen verschijnt van haar hand 'Dagboek Hollandia – Het ontstaan van een zeefdruk'.

Altijd op zoek naar licht en ruimte

Marijke Brouwer

GRONINGEN De klassieke schepen, de natige herenhuizen, de oude pakhuizen. Anke Slooff (57) vangt ze vanuit telkens een iets andere hoek, geeft ze steeds een iets andere kleur, wisselt jaargetijden en compositie af. Ze krijgt zij het inmiddels 25 jaar voor elkaar Hoger der A en Noorderhaven in Groningen opnieuw en opnieuw in beeld te brengen. En zo voorkomt ze dat de wereld van hooguit een vierkante kilometer om haar heen haar vervelt. „Ik noem mezelf een intimist”, zegt ze. De wereld die ze schildert was aanvankelijk nog kleiner dan het stukje Groninger binnenstad. Ze studeerde in 1989 op Academie Mi-

‘Ik ben een workaholic. Dat weerhoudt me van gemaal’

naak met haar honden naar het Noorderplantsoen en soms maakt haar haar ineens een sprongje. Dan ziet ze een schip dat jaren niet in de stad is geweest, maar dat ze herkent omdat ze het ooit heeft geschilderd. Veel zijn zij en Rick niet op reis ge-

west. Inwendig hebben ze benocht en daar is het bij gebleven. Dat komt, ze vonden een plek (het Landje) buiten de stad waar zij een moest- en bloementuin realiseerden. „Het is mijn lievelingsplek. Het mooiste stukje van de hele wereld”, zegt Slooff. „Het is een stuk grond midden in de natuur, omgeven door allemaal ouwe elken. Voorgewas ik financieel, ik vond de Franse cultuur, literatuur, schilderkunst en de natuur geweldig. Maar Rick had er niets mee. In Frankrijk had ik soms dat goeie gevoel, als ik het dal voor me zag, de bergen achter me wist. Datzelfde heb ik op het Landje.”

Tuinen is voor haar belangrijker dan schilderen, maar ze kan niet leven van de wind. Wel van haar kunstwerken. „Ik heb een groot publiek dat mijn werk moet vinden.” Ze druft dat inmiddels ronduit te zeggen, heeft de schroom van zich afgegooid. Ierenlang achtte ze maar afwening in de kunstwereld en heeft die gevonden in de goede verkooprijzen. Ze goit dat zo'n 2000 schilderijen en zeefdrukken van haar hand huiskamers over de hele wereld siert. „Ik en ik konden er met z'n tweeën van leven.”

Rick overleed vijf jaar geleden. Slooff moet er sindsdien voor waken niet terug te vallen in geïsoleerd; waar ze aanleg voor heeft. Dat lukt door te werken in haar atelier in de Hofstraat, te wroeten in haar tuin. Rick's schip – tevens haar galerie – te onderhouden en door haar huis in de Visserstraat op orde te houden. „Ik ben een workaholic. Dat weerhoudt me van gemaal.”

En ze schrijft veel, altijd al graag gedaan. Haar verzameling dagboeken groeit gestaag. Haar boek dat morgen verschijnt, *Dagboek Hollandia – Het ontstaan van een zeefdruk*, is ook een dagboek. Weliswaar ontstaan van al te persoonlijke ontboezeningen, maar het vertelt meer dan de tentoonstelling van de zeefdruk *Hollandia voor Visserbrug*. Het vertelt wie Anke Slooff is, kunstenaar en op zoek naar evenwicht. „De natuur wordt steeds belangrijker voor me. De natuur en mijn honden houden me overleven.”

Tot ze oud is en aan huis gekuis-terd. Blijft ze buiten de Groninger stadsgezichten maken. Met de tijd, zegt ze, worden die moer verstill, zijn de kleuren eren helderder. Ze zegt: „Somme schilderijen zijn zo vol als mijn hoofd”. Daar tracht ze verandering in aan te brengen, net als ze op het Landje doet. „In de tuin ga ik snoeien en kappen en zo heb ik ook in mijn werk behoefte aan licht en ruimte.”

▲ Pelikaan en HD48.

Dagboek Hollandia wordt zaterdag gepresenteerd bij Philip Elchers, Oude Boteringestraat 41 in Groningen. Aanvang 16.00 uur. Het boek verschijnt in twee edities, waarvan een met zeefdruk. In de winkel van Elchers is tot en met 2 oktober een expositie van Slooff's werk.